

5900 ORIGINAL

Toto rozhodnutí bylo pravím mezi dne
Okresní soud v Rakovníku
dne 10. 9. 2005

Jednací číslo: 23Co.115/2005 - 168

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

Okresní soud v Rakovníku	
10. 09. 2005	1200
60205	Podáno osobně
10/09/05	165

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Gordany Burianové a soudců JUDr. Tomáše Kučery a JUDr. Jaroslavy Vítové ve věci žalobce **Město Rakovník**, Husovo nám. 27, Rakovník, zastoupeného Mgr. Ivanem Chytilém, advokátem se sídlem v Praze 1, Maiselova 15, proti žalovanému **M. H.**, narozenému **...**, bytem **R. ...**, zastoupenému JUDr. Jiřím Hadravou, advokátem se sídlem v Rakovníku, Havlíčkova 584, o **zaplacení 135 364,50 Kč s příslušenstvím**, o odvolání žalovaného proti rozsudku Okresního soudu v Rakovníku ze dne 10. 9. 2003, č. j. 6C 1023/202 - 93,

t a k t o :

Rozsudek soudu prvního stupně se v napadeném vyhovujícím výroku a ve výroku o nákladech řízení **potvrzuje**.

Žalovaný je **p o v i n e n** zaplatit žalobci na nákladech odvolacího řízení 79 345,50 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku do rukou Mgr. Ivana Chytila, advokáta se sídlem v Praze 1, Maiselova 15.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou u Okresního soudu v Rakovníku domáhal po žalovaném náhrady škody ve výši 135 364,50 Kč s příslušenstvím s tím, že žalovaný vykonával v období od 26. 11. 1998 do 20. 11. 2000 funkci starosty Města Rakovník. Usnesením ze dne 17. 8. 1999 městská rada rozhodla o odvolání Ing. F. K. z funkce tajemníka městského úřadu a žalovaného dočasně pověřila plněním úkolů tajemníka města, včetně plnění funkce statutárního orgánu zaměstnavatele a zároveň mu uložila „řešit pracovní právní vztah s Ing. K. dle platných předpisů“. Žalovaný však nezajistil řádné doručení odvolání z funkce tajemníka Ing. K. a podle rozsudků Okresního soudu Praha - západ ze dne 11. 1. 2001, č. j. 8C 1672/2000 - 80 byly obě výpovědi z pracovního poměru doručeny Ing. K. dne 17. 8. 1999 a 20. 8. 1999 neplatné. Městu Rakovník bylo uloženo nahradit Ing. K. na nákladech řízení 8 224 Kč a následně musel žalobce na základě dalších

soudních rozhodnutí vyplatit Ing. K. z titulu náhrady mzdy podle § 61 zákoníku práce celkem 225 216 Kč. Podle žalobce byl žalovaný odpovědný za řešení odvolání z funkce Ing. K. a jeho doručení jmenovanému, k řádnému odvolání a následné výpovědi však nedošlo, čímž vznikla žalobci škoda.

Shora označeným rozsudkem Okresní soud v Rakovníku uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci 135 364,50 Kč s 5,5% úrokem z prodlení od 4. 7. 2002 do zaplacení, ve zbytku žalobu zamítl a rozhodl o náhradě nákladů řízení. Dospěl k závěru, že žalovaný porušil své povinnosti při plnění pracovních úkolů a tímto pochybením vznikla žalobci škoda v celkové výši 233 440 Kč, za níž žalovaný odpovídá podle ust. § 172 odst. 1 zák. práce. Námitku žalovaného, že škodu nezavinil, neshledal soud důvodnou a podle ust. § 179 odst. 1 a 2 zák. práce uložil žalovanému nahradit škodu ve výši 4,5 násobku jeho tehdejšího průměrného měsíčního výdělku, tedy částku 135 364,50 Kč s úrokem z prodlení od 4. 7. 2002, určeným podle § 517 odst. 2 obč. zák. a § 1 nařízení vlády č. 142/1994 Sb.

K odvolání žalovaného Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 3. 2. 2004, č. j. 23Co 477/2003 – 129 rozsudek soudu prvního stupně změnil tak, že žalobu zamítl a rozhodl o náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů. Vyšel ze skutkového stavu zjištěného soudem prvního stupně, neztotožnil se však s jeho závěry právními. Především soudu prvního stupně vytkl pochybení v tom, že nárok posoudil podle zákoníku práce, ačkoliv žalovaný nebyl zaměstnancem žalobce. Dovodil, že nárok na náhradu škody způsobené při výkonu veřejné funkce je třeba posoudit podle občanského zákoníku, konkrétně podle ust. § 420 obč. zák. Dále odvolací soud dovodil, že způsob, jakým bylo realizováno odvolání z funkce tajemníka městského úřadu i rozvázání pracovního poměru s ním, nebyl sice správný, což v konečném důsledku vedlo ke vzniku škody, avšak při doručování písemností žalovaný jednal způsobem, jaký byl u žalobce zaveden, svůj postup konzultoval s právníkem žalobce i s advokátem spolupracujícím se žalobcem a nebylo prokázáno, že by byl výslovně upozorněn na formální náležitosti odvolání z funkce a nezbytnost dodržení zákonem předepsaného postupu. Z titulu svého postavení nese sice žalovaný odpovědnost za to, že řádný postup nedodržel, ale podle názoru odvolacího soudu se jednalo především o odpovědnost politickou a jednání žalovaného proto nelze považovat za porušení právní povinnosti, pokud se jako laik spolehl na rady osob, které vzhledem k jejich vzdělání a profesi považoval za odborníky.

K dovolání žalobce Nejvyšší soud České republiky rozsudkem ze dne 22. 2. 2005, č. j. 25 Cdo 1319/2004 – 152 rozsudek odvolacího soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Dovolací soud přisvědčil závěru odvolacího soudu v tom, že odpovědnost starosty obce za škodu této obci jím způsobenou při výkonu funkce se řídí občanským zákoníkem. Nesouhlasil však se závěrem, že žalovaný neporušil žádnou povinnost ve smyslu ust. § 420 obč. zák., a že, pokud po usnesení městské rady ze dne 17. 8. 1999 selhal jako osoba dočasně pověřená výkonem funkce tajemníka, nese z titulu svého postavení především odpovědnost politickou. Dovolací soud poukázal na to, že „starosta ve své funkci nepožívá nějaké imunity, která by ho zbavovala odpovědnosti za škodu jím způsobenou, nýbrž jako každá jiná fyzická osoba nese odpovědnost za své jednání či opomenutí, v jehož důsledku vznikla jinému majetková újma“. Ani jednoduchá „politická odpovědnost“ osoby vykonávající veřejnou funkci nezakládá důvod ke zproštění její odpovědnosti za způsobenou škodu (k tzv. „liberaci“), ale ve smyslu § 420 odst. 2 obč. zák. má ten, u něhož jsou splněny základní předpoklady odpovědnosti za škodu (vznik škody v příčinné souvislosti s porušením právní povinnosti), možnost zprostit se odpovědnosti vyviněním (tzv. „exkulpací“). Podle dovolacího soudu „nelze souhlasit s názorem, že osoba vykonávající veřejnou funkci se

v plném rozsahu může své odpovědnosti za způsobenou škodu zprostit poukazem na to, že při své činnosti spoléhala na rady jiných“.

Krajský soud v Praze, jako soud odvolací, znovu přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo, a to, vzhledem k době vydání napadeného rozsudku, ve smyslu čl. II, bodu 2., Přejídných ustanovení k zák. č. 59/2005 Sb., podle ustanovení občanského soudního řádu ve znění účinném do 31. 3. 2005 (dále jen o.s.ř.), konkrétně ustanovení § 212 a násl. o.s.ř. a dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.

Žalovaný prostřednictvím svého právního zástupce krátce před jednáním odvolacího soudu požádal o odročení jednání „z důvodu pokusu o uzavření mimosoudní dohody mezi účastníky“, aniž by jakkoliv doložil, že nějaká jednání mezi účastníky probíhají. Bez toho, že by si ověřil, zda bylo jeho žádosti vyhověno, se k jednání odvolacího soudu již bez dalšího žalovaný ani jeho právní zástupce nedostavili. Odvolací soud přihlédl k tomu, že již předchozí jednání odvolacího soudu konané 31. 5. 2005 bylo na žádost účastníků o více než měsíc odročeno s tím, že mezi účastníky se rýsuje rámcová dohoda, která by po jejím zpřesnění mohla vést k uzavření smíru a dále k tomu, že podle zástupce žalobce za celou dobu od posledního jednání nedošlo mezi účastníky k žádnému kontaktu a žalobce nebyl informován ani o žádosti o odročení jednání, a rozhodl se žádosti žalovaného jako nedůvodné nevyhovět a podle ustanovení § 101 odst. 3 o.s.ř. jednat v jeho nepřítomnosti.

Soud prvního stupně správně vzal na základě provedeného dokazování za prokázané, že škoda vznikla žalobci v důsledku neplatného rozvázání pracovního poměru s Ing. I. [redacted] K. [redacted], přičemž neplatnost výpovědi soud (rozsudek Okresního soudu Praha – západ ze dne 11. 1. 2001, č. j. 8C 1672/2000 – 80) shledal především na základě zjištění, že výpověď z pracovního poměru byla Ing. K. [redacted] doručena, aniž mu bylo předtím doručeno odvolání z funkce tajemníka městského úřadu, k čemuž došlo teprve v průběhu řízení o neplatnost výpovědi.

Odvolací soud, při respektování závěrů odvolacího soudu, vycházel z toho, že skutkovými zjištěními soudu prvního stupně je dostatečně odůvodněn závěr, že žalovaný nesplnil povinnost uloženou mu usnesením městské rady žalobce ze dne 17. 8. 1999, když nezajistil, aby byl dosavadní tajemník městského úřadu Ing. K. [redacted] odvolán z funkce a ukončen s ním pracovní poměr v souladu s pracovněprávními předpisy, a odpovídá proto za škodu, která žalobci v příčinné souvislosti s tím vznikla. Škoda žalobci vznikla vyplacením náhrady mzdy a náhrady nákladů řízení Ing. K. [redacted] na základě soudních rozhodnutí, přičemž výše škody přesahuje zažalovanou částku.

Pokud žalovaný tvrdil, že škodu nezavinil, neboť vycházel z informace, že zápis ze zasedání městské rady žalobce ze dne 17. 8. 1999, kde bylo rozhodnuto o odvolání Ing. Kapsy z funkce tajemníka městského úřadu, byl jmenovanému předán prostřednictvím zapisovatelky a teprve v průběhu sporu o neplatnost výpovědi se dozvěděl, že se tak stalo nesprávným způsobem pouze do přihrádky Ing. K. [redacted] na městském úřadu, nelze toto tvrzení, byť by bylo prokázáno, pokládat za důvod, který by mohl vést ke zproštění odpovědnosti žalovaného za vznik škody ve smyslu ust. § 420 odst. 3 obč. zák., a to ani zčásti.

Předání zápisu ze zasedání městské rady, které se jako jedním z bodů zabývalo i odvoláním tajemníka z funkce, nelze považovat za řádné odvolání z funkce ve smyslu ust. § 65 odst. 2 zák. práce. Odvolání z funkce (stejně jako jmenování do funkce) je právní úkon, který je zaměstnavatelem adresován zaměstnanci ve vedoucí funkci

(§ 27 odst. 4 zák. práce) a nelze jej proto nahradit pouhým zápisem o jednání, při němž bylo o odvolání rozhodnuto. Obdobně nemůže např. zápis o jednání kolektivního statutárního zástupce zaměstnavatele, při kterém bylo rozhodnuto o výpovědi či okamžitém zrušení pracovního poměru s některým zaměstnancem, nahradit tento konkrétní právní úkon určený a doručený v písemné formě příslušnému zaměstnanci. Bylo by proto nadbytečné zkoumat, a žalovaný to ani netvrdil, zda pověřil zapisovatelku či nějakého jiného podřízeného řádným doručením zápisu ze zasedání městské rady a byl poté touto osobou mylně ujištěn, že se tak i stalo.

Pokud jde o argumentaci žalovaného, že své kroky související s odvoláním z funkce a rozvázání pracovního poměru s Ing. K. [redacted] konzultoval s právníky a byl jimi ubezpečen, že vše je v pořádku, sama tato okolnost, jak konstatoval dovolací soud, nemůže vést k tomu, že by se žalovaný, jako osoba vykonávající veřejnou funkci, zprostil v plném rozsahu své odpovědnosti za způsobenou škodu. Žalovaný navíc k prokázání těchto tvrzení nenavrl žádné důkazy, přičemž ani netvrdil, že by z titulu své funkce pověřil tehdejšího právníka žalobce, aby celou záležitost právně ošetřil, popř. k témuž zmocnil externího advokáta. Protože žalovaný se k poslednímu jednání odvolacího soudu nedostavil, nemohl být ani poučen o břemenu tvrzení a důkazním břemenu pokud jde o nedostatek zavinění na jeho straně ve smyslu ust. § 118a odst. 1, 3 o.s.ř.

Na základě všech výše uvedených skutečností dospěl odvolací soud k závěru, že žalobce prokázal existenci všech atributů odpovědnosti za škodu ve smyslu ust. § 420 odst. 1 obč. zák., tj. vzniku škody a její výši, porušení právní povinnosti žalovaným a příčinnou souvislost mezi tímto porušením a vznikem škody. Naproti tomu žalovaný neprokázal existenci okolností, které by mohly vést k byť částečnému zproštění jeho odpovědnosti ve smyslu ust. § 420 odst. 3 obč. zák. Odvolací soud proto podle § 219 o.s.ř. rozsudek soudu prvního stupně v odvoláním dotčených výrocích jako věcně správný potvrdil.

O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 224 odst. 1, podle § 142 odst. 1 o.s.ř. a v odvolacím řízení úspěšnému žalobci přiznal náhradu vzniklých nákladů řízení. Řízení o odvolání žalovaného sestávalo ze dvou řízení před odvolacím soudem a jednoho řízení před soudem dovolacím. Žalobci vznikly náklady jednak za zaplacení soudního poplatku z dovolání ve výši 5 000 Kč a dále za právní zastoupení advokátem. Náklady za právní zastoupení sestávaly jednak ze 3 paušálních odměn za řízení v jednom stupni, a to 2x v plné výši 24 810 Kč a 1x (dovolací řízení) ve výši snížené na 50 % (§ 3 odst. 1, § 18 odst. 1 vyhl. č. 484/2000 Sb.) a paušální náhrady hotových výloh při celkem 6 úkonech právní služby po 75 Kč (§ 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.). Protože právní zástupce doložil, že je plátcem z přidané hodnoty, byla náhrada nákladů za právní zastoupení žalobce ve smyslu ust. § 137 odst. 3 o.s.ř. navýšena o 19 % DPH.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku dovolání není přípustné, ledaže na základě dovolání podaného k Nejvyššímu soudu České republiky podaného prostřednictvím Okresního soudu v Rakovníku ve lhůtě dvou měsíců od doručení tohoto rozsudku dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam.

V Praze dne 18. července 2005

JUDr. Gordana Burianová
předsedkyně senátu

